

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717010427
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717010427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného JUDr. A. M. a spol., nar. XX. G. XXXX v R., trvalé bydlisko J. XX, R., pre zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 4. novembra 2019, č. k. 8T/45/2017-299, na verejnom zasadnutí konanom 8. decembra 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e), odsek 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému JUDr. A. M..

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný JUDr. A. M., nar. XX. G. XXXX v R., trvale bytom R., J. XX
o d s u d z u j e

podľa § 221 odsek 3 Trestného zákona, s použitím § 41 odsek 1, odsek 2, § 42 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona z r u š u j e s a

- výrok o treste odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a výrok o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 2 (dva), ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 4T/146/2015 zo dňa 24.04.2017, právoplatným dňa 20.02.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/46/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,
- výrok o treste odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia uložený mu rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1T/154/2013 zo dňa 07.09.2015, právoplatným dňa 14.11.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 odsek 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Skalica (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo 4. novembra 2019, č. k. 8T/45/2017-299, uznal obžalovaných JUDr. A. M. a K. J. za vinných zo zločinu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20

k § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode najprv JUDr. A. M. v presne nezistenom čase v decembri 2014 v R. uviedol do omylu R. J., nar. XX.X.XXXX, bytom Mesto R. tým, že mu navrhol zabezpečenie bytu v R. pod podmienkou, že predá záhradnú chatku v ktorej žil, pritom využil jeho dôveru vyplývajúcu z ich dlhodoberých známostí a najmä zvýšený sklon k manipulovateľnosti, sugestibilite a znížený intelekt v súvislosti s dlhodobým požívaním alkoholu, s týmto R. J. bezvýhradne súhlasil, následne M. zabezpečil kupujúceho a to spoločnosť Imperial BUILD, s.r.o., so sídlom Brno-Královo Pole, ktorému bola záhradná chatka súp. č. XXXX, postavená na parcele č. 17424/63 so záhradou na parcele č. 17424/47 v podiele 1/1, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXXX pre k.ú. a obec R. a ďalších prislúchajúcich pozemkov k uvedenej chatke zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. a obec R., nachádzajúcich sa na parcelách č. 17424/60 a 17424/61, predaná dňa 05.01.2015 za cenu 5.500,- eur, pričom bezprostredne po predaji peniaze od R. J. pod ďalšou zámkou prevzal K. J. s tým, že mu zabezpečí náhradné ubytovanie, avšak R. J. žiadny byt nezabezpečili, ani za týmto účelom nevykonali žiadne reálne kroky, vyhovárali sa a predstierali neexistujúce skutočnosti, peniaze z predaja chatky si ponechali pre vlastnú potrebu, a následne tak zo R. J. zostal bezdomovec, čím mu tak spôsobili škodu v minimálnej výške 5.000,- eur, Okresný súd za to odsúdil K. J. podľa § 221 odsek 3 Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon mu podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona podmienične odložil, uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky. Zároveň mu podľa § 51 odsek 4 písmeno j) Trestného zákona prikázal, aby sa v skúšobnej dobe zamestnal alebo sa preukázateľne uchádzal o zamestnanie.

Obžalovaného JUDr. A. M. za to okresný súd odsúdil podľa § 221 odsek 3 Trestného zákona, s poukazom na § 38 odsek 2, § 41 odsek 1, odsek 2, § 42 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne okresný súd podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil

- výrok o treste odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a výrok o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 2 (dva), ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 4T/146/2015 zo dňa 24.04.2017, právoplatným dňa 20.02.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/46/2017 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a
- výrok o treste odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia uložený mu rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1T/154/2013 zo dňa 07.09.2015, právoplatným dňa 14.11.2015 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd oboch obžalovaný postupom podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal nahradiť spoločne a nerozdielne právnomu nástupcovi po poškodenom (R. J., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX) F. V., škodu vo výške 5.000 € a so zvyškom jej nároku na náhradu škodu ju podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Obžalovanému JUDr. A. M. okresný súd uložil podľa § 61 odsek 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 2 (dva) roky.

Pri vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní bol prítomný prokurátor a obžalovaný JUDr. A. M.. Prokurátor si ponechal lehotu na podanie odvolania, ktorá mu márne uplynula. Obžalovaný JUDr. A. M. (ďalej v texte aj obžalovaný) zahlásil ihneď odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, pričom namietal aj konanie, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo.

Nepřítomnému K. J. bol rozsudok doručený poštou, pričom odvolanie voči nemu nepodal.

Obžalovaný JUDr. A. M. zahlásené odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Svetlany Machovej (ďalej len obhajkyňa).

V odvolaní uviedol, že namietá nielen nesprávne vyhodnotenie zákonnosti dôkazov a nevysporiadanie sa s rozpormi v dôkazoch, ale aj porušenie procesných predpisov zo strany okresného súdu. Je toho názoru, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jeho vina. Naopak, vyšli najavo zjavné a podstatné pochybnosti a rozporné tvrdenia, ktoré podporovali ním tvrdené skutočnosti, že sa žalovanej trestnej činnosti nedopustil. Tieto však neboli zo strany súdu žiadnym spôsobom zohľadnené.

Citujúc ust. § 2 odsek 10, § 234 odsek 1 Trestného poriadku obžalovaný namietal, že na neho bola podaná obžaloba bez toho, aby bolo v prípravnom konaní vykonané akékoľvek relevantné dokazovanie.

V prípravnom konaní neboli produkované také dôkazy, ktoré by boli v konaní pred súdom prípustné, a ktoré by zároveň preukazovali jeho vinu. V priebehu prípravného konania opakovane žiadal o predloženie originálu vyšetrovacieho spisu, čo mu bolo umožnené až pri preštudovaní spisu. Rovnako žiadal aj o vykonanie konfrontácie so svedkyňou C. F. a spoluobvineným K. J., čo mu nebolo umožnené. Ďalej namietal, že R. J. nebol vypočutý po vznesení obvinenia napriek tomu, že obžalovaný o to opakovane žiadal. Obžalovaný sa domáhal aj konfrontácie s ním, no v dôsledku pomalého postupu vyšetrovateľa k tomu nedošlo, lebo R. J. medzičasom zomrel. Rovnako už nebolo možné vykonať ani kontrolný znalecký posudok na osobu R. J.. Za zásadné porušenie svojho práva na obhajobu v prípravnom konaní považuje obžalovaný to, že jemu, ani jeho obhajcoví, nebolo umožnené klásť otázky svedkyňi C. F., ktorá je jediným usvedčujúcim svedkom obžaloby, aj to usvedčuje len K. J..

Obžalovaný uviedol, že to bol K. J., ktorý celú akciu zorganizoval, podal inzerát - obžalovaný nevie ani kam ho podal - s tým, že do inzerátu uviedol kontaktné číslo na obžalovaného, pretože len on vedel zabezpečiť osobnú prítomnosť R. J.. To K. J. ukázal R. J. garzónku oproti zimmému štadiónu a tým ho zlákal na vykonanie celej transakcie, t. j. predaj chatky a následné požičanie peňazí jeho osobe. Toto korešponduje s výpoveďou C. F. a hlavne s uznaním dlhu predloženým obžalovaným, kde je uvedená suma, ktorú mal dostať R. J. a presne popísaná predmetná garzónka, ktorá mu bola ukázaná. Obžaloba sa žiadnym spôsobom nezaoberala rozporom v predložených dvoch rozdielnych uznaniach dlhu, pretože predložené uznanie dlhu vypracované K. J. len na sumu 5.000 € sa nezakladá na pravde. V ďalšej časti odvolania obžalovaný poukázal na bod II. stanoviska Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 63/2009 (R 30/2010), podľa ktorého, ak je výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom oprieť obžalobu, je nevyhnutné takéhoto svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočuť pred týmto úkonom znovu alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu vypočuť) a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup). Dôkazná núdza spôsobená nepoužiteľnosťou usvedčujúcich dôkazov zaobstarávaných v prípravnom konaní vedie v konaní pred súdom k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku. K odmietnutiu obžaloby podľa § 244 odsek 1 písmeno h) Trestného poriadku by dôkazná núdza mohla viesť vtedy, ak by bola absolútna, t. j. ak by neexistoval ani jediný zákonným spôsobom získaný dôkazný prostriedok odôvodňujúci postavenie obvineného pred súd, resp. podstatný usvedčujúci dôkaz, o ktorý sa opiera obžaloba, by bol získaný nezákonne (NS SR, sp. zn. 1Tost 18/2014).

Obžaloba v žiadnom prípade nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku len z domniek a hypotéz, a ani z laických úvah, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade neumožňuje úvahy prokurátora o tom, že obvinený by mal byť dôvodne postavený pred súd. Záver prokurátora o náležitom zistení skutkového stavu veci vyjadrený napr. aj podaním obžaloby, musí mať oporu v zhromaždených dôkazoch. Preto je nevyhnutné už v prípravnom konaní objasňovať aj skutočnosti subjektívnej povahy významné pre právny záver o zavinení. Ak v prípravnom konaní nie sú náležité zistené a dokázané podložené aj tieto skutočnosti, nemôže prokurátor udržateľne argumentovať, že výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd (KS Žilina, sp. zn. 1To/26/2008). Všetky vyššie uvedené podmienky tvoria nevyhnutný základ na posúdenie, či výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Ak nebude splnená čo i len jedna z nich, oprávnené a opodstatnené prichádza do úvahy postup súdu podľa § 241 odsek 1 písmeno f) Trestného poriadku, pretože nie je prípustné, aby prokurátor prenášal svoje povinnosti, vyplývajúce mu z ust. § 2 odsek 10 Trestného poriadku na súd a očakával, že súd bude konať o obžalobe, ktorá sa opiera o dôkazné prostriedky absolútne nepoužiteľné v trestnom konaní a že až súd vyrieši (dokazovaním na hlavnom pojednávaní) základné predpoklady trestnej zodpovednosti obvineného. (KS Žilina, sp. zn. 1To/23/2009).

V danej súvislosti obžalovaný poukázal aj na názor Krajského súdu v Košiciach, ktorý sa skôr citovanej judikatúre prihlásil a konštatoval, že nie je prípustné, aby prokurátor prenášal svoje povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 2 odsek 10 Trestného poriadku na súd a očakával, že súd svojím konaním vyrieši základné otázky trestnej zodpovednosti obvineného. Je v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci, ak orgán činný v trestnom konaní nevykoná časť dôkazov, významných pre zistenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska zákonných znakov trestného činu s tým, že tieto skutočnosti prokurátor navrhne vykonať až súdu po podaní obžaloby (KS Košice, sp. zn. 7To/90/2015, 7To/81/2015).

V ďalšej časti odvolania obžalovaný namietal, že okresný súd v odsudzujúcom rozsudku v celom rozsahu bez ďalšieho prevzal skutkový stav zadaný v obžalobe, pričom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho obhajobou. Taktiež žiadnym spôsobom nemal preukázané základné znaky zločinu

podvodu v zmysle ust. § 221 Trestného zákona, keď okrem iného uviedol, že spolu s obž. K. J. ... „po vzájomnej dohode najprv A. M. v presne nezistenom čase v decembri 2014 v R. uviedol do omylu R. J.“

Podľa názoru obžalovaného nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom nebol nikdy produkovaný žiadny dôkaz, na základe ktorého by bolo možné nielen že konštatovať, ale vôbec ustáliť, že uviedol do omylu R. J. pri návrhu na zabezpečenie bytu v R. pod podmienkou, že predá záhradnú chatku, a to po vzájomnej dohode s K. J.. Takýto záver nie je možné vyvodiť ani z jediného dôkazu produkovaného nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom. Takáto skutočnosť nevyplývala ani z výpovede obžalovaného K. J.. Jednoznačne vo vykonanom dokazovaní je zjavná a zrejmá absencia obligatórných znakov skutkovej podstaty zločinu podvodu, a to jednak pojmového znaku „uvedenia do omylu“ a jednak „zavinenia vo forme úmyslu“, teda absentuje naplnenie základných znakov skutkovej podstaty zločinu podvodu tým, že nebola naplnená ani subjektívna stránka trestného činu, na ktorej naplnenie sa vyžaduje, aby páchatel konal v úmysle uvádzania iného do omylu s tým, aby sa na škodu jeho majetku obohatil.

Obžalovaný ďalej namietal, že súd výrok o jeho vine odôvodnil výpoveďou K. J., ktorý v konaní urobil vyhlásenie o vine. Záver súdu podľa obžalovaného nie je prijateľný a v žiadnom prípade nekorešponduje s vypočutím tohto obžalovaného, lebo on sa žiadnym spôsobom nevyjadril k akejkoľvek dohode, ktorú mali mať uzatvorenú za účelom údajného uvedenia R. J. do omylu. Z jeho výpovede nie je možno vyvodiť ani protiprávny charakter správania sa obžalovaného pri predaji záhradnej chatky, ani akýkoľvek úmysel smerujúci k získaniu majetkového prospechu zo strany obžalovaného. Takýto úmysel nebol preukázaný a nevyplýval zo žiadneho vykonaného dôkazu. Už vôbec nie z výpovede K. J., ktorého výpoveď v konaní pred súdom považuje okresný súd za zásadný dôkaz svedčiaci o jeho vine. Naopak, z výpovede K. J. nevyplýva žiadna taká skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že veľkú časť konania mal mať na starosti obžalovaný tým, že mal prehovoriť R. J., utvrdiť ho v prepise garzónky a nadiktovať listinu, ktorá ho mala chrániť.

Obžalovaný tiež namietal výrok o treste s tým, že nerešpektuje ust. § 34 Trestného zákona upravujúce zásady ukladania trestov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v konečnom návrhu obžalovaný žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa ust. § 321 odsek 1 písmeno a), b), d) Trestného poriadku v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.

Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

K odvolaniu obžalovaného sa stručne vyjadril odsúdený K. J. v tom zmysle, že za svojimi vyjadreniami a tým, čo povedal na súde, si stojí. On si vinu priznal a bol odsúdený, takisto je vinný aj obžalovaný.

Vyjadrila sa aj poškodená C. F., ktorá stručne uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný. Odvolanie obžalovaného vníma ako snahu vyhnúť sa spravodlivému trestu a na trestnom oznámení trvá.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 17. apríla 2020.

Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 8. decembra 2020. Na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajkyňa obžalovaného. Obžalovaný požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, čomu krajský súd vyhovel. Konalo sa aj v neprítomnosti poškodenej, lebo tá sa verejného zasadnutia taktiež nezúčastnila. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopíňal, keďže žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor navrhoval odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného sa pridržala písomne podaného odvolania a konečného návrhu tam uvedeného.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Na základe spomínaného prieskumu dospel krajský súd k záveru, že odvolanie obžalovaného, pokiaľ ide o výrok o vine, je nedôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo tomuto výroku, obžalovaný v odvolaní v podstate namietal pochybenia z prípravného konania.

Z vyšetrovacej časti spisu je zrejmé, že na základe trestného oznámenia C. F. bolo uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-286/VYS-SI-2015 z 19. októbra 2015 začaté trestné stíhanie a uznesením ČVS: ORP-286/VYS-SI-2015 z 31. októbra 2016 vznesené obvinenie JUDr. A. M. a K. J. pre skutok tam uvedený, právne kvalifikovaný ako prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona. Sťažnosti oboch obvinených voči tomuto uzneseniu boli prokurátorom ako nedôvodné zamietnuté. Nakoľko bol obžalovaný v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody, bol u neho daný dôvod povinnej obhajoby. Keďže si obhajcu nezvolil, bol mu súdom ustanovený najskôr advokát JUDr. G. F., neskôr advokátka JUDr. R. H..

Vyšetrovateľ vo veci vykonával procesné úkony, predovšetkým výsluchy osôb, ale zadovážoval aj listinné dôkazy a nechal vypracovať aj znalecký posudok. Úkony po vznesení obvinenia vyšetrovateľ realizoval kontradiktórnym spôsobom za prítomnosti obhajcu obžalovaného.

Pokiaľ ide možnosť preštudovať spis po skončení vyšetrovania, obžalovaný bol o tomto svojom práve riadne a včas upovedomený, svoje právo aj využil, o čom svedčí záznam o úkone v spise na č. l. 158 - 159. V rámci doplnenia dokazovania obžalovaný navrhol len konfrontáciu so svedkyňou F., ktorý návrh vyšetrovateľ odmietol ako nadbytočný. Iné návrhy nemal. Jeho tvrdenie, že sa domáhal nazretia do vyšetrovacieho spisu a nebolo mu to umožnené, nemá oporu vo vyšetrovacom spise. V prípravnom konaní to osobitným spôsobom ani nenamietal. Navyše mal od vznesenia obvinenia obhajcu, ktorý v tomto smere taktiež rovnako neuplatnil žiadne výhrady.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že v prípravnom konaní nedošlo k porušeniu práva na obhajobu, toľž nie k jeho porušeniu zásadným spôsobom.

Pokiaľ ide o výsluch R. J., zo spisu je zrejmé, že ho vyšetrovateľ naplánoval na 25. januára 2017, avšak tento sa neuskutočnil z dôvodu hospitalizácie svedka. Po skončení hospitalizácie bol naplánovaný ďalší termín výsluchu 1. februára 2017, na ktorý sa svedok nedostavil. Následne už svedka nebolo možné vypočuť, lebo zomrel.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že výsledky vyšetrovania neodôvodňovali jeho postavenie pred súd (podanie obžaloby), opak je pravdou. Zastavenie trestného stíhania podľa § 215 odsek 1 písmeno a) prípadne c) Trestného poriadku, ktorého sa obžalovaný domáhal na konci vyšetrovania, by bolo možné len vtedy, ak by bolo nepochybné, že sa skutok nestal, resp. že ho nespáchal obžalovaný. Tu však bolo v prípravnom konaní zabezpečených dostatok dôkazov, ktoré odôvodňovali postavenie obžalovaného pred súd. Treba pripomenúť, že rozsah dokazovania v prípravnom konaní neurčuje obžalovaný, ale orgány činné v trestnom konaní. Tie nie sú povinné vyhovieť každému dôkaznému návrhu obžalovaného, musia však o ňom rozhodnúť. To bolo v tomto prípade splnené.

Iné chyby konania, ktoré predchádzali napadnutému výroku o vine, obžalovaný v odvolaní nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také podstatné chyby konania, ktoré by mali vplyv na správnosť a úplnosť skutkový zistení a súčasne by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd ďalej konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy v súlade s ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správneému záveru o vine obžalovaného.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a precízne rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Aj krajský súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný spoločne s už odsúdeným K. J..

Kľúčové pre tento záver sú výpovede spoluobžalovaného K. J. a svedkyne C. F., ktorých obsah je podrobne rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku. Obe tieto osoby obžalovaného zo spáchania skutku bezpečne usvedčujú. Ich výpovede sú podporené výpoveďami svedkov U. W., G. R. a J. G., ale aj závermi znaleckého posudku RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. a listinnými dôkazmi oboznámenými na hlavnom pojednávaní, ktorých obsah okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne rozviedol. Nejde teda o situáciu opisovanú obžalovaným v odvolaní, že voči nemu existuje jediný usvedčujúci dôkaz resp. že u neho nastala dôkazná núdza. Ide len o snahu obžalovaného, aby boli vykonané dôkazy hodnotené inak, v jeho prospech.

Krajský súd sa stotožňuje aj so spôsobom, akým sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Správne okresný súd akcentoval právnické vzdelanie obžalovaného a jeho 25 ročnú advokátsku prax, ktoré sú v ostrom kontraste s krokmi, ktoré obžalovaný podnikol v údajnej snahe pomôcť R. J., čo opakovane vo svojej obhajobe zdôrazňuje (že nemal podvodný úmysel, len kamarátovi pomáhal po právnej stránke).

Pokiaľ ide o zavinenie, je najvýznamnejším znakom subjektívnej stránky trestného činu a tvorí jej obligatórnu súčasť. Bez zavinenia niet trestného činu, ani trestu. Inak povedané, trestnosť činu a trestná zodpovednosť páchatel'a je založená na zavinení. Zavinenie ako také je definované ako vnútorný, psychický vzťah páchatel'a k podstatným prvkom trestného činu a tvoria ho dve zložky, vedomostná a vôľová. Podľa prítomnosti vôľovej zložky v zavinení páchatel'a sa ďalej rozlišuje zavinenie úmyselné a zavinenie z nedbanlivosti. Úmyselné zavinenie predpokladá existenciu zložky vôľovej i vedomostnej. Keďže je zavinenie vnútorný, psychický vzťah, na jeho existenciu a formu možno usudzovať iba na základe konkrétnych (objektívnych) okolností, za ktorých mal byť trestný čin spáchaný a zo všetkých vykonaných dôkazov významných z tohto hľadiska. Pri zisťovaní okolností, významných pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku.

V konaní bolo preukázané, že obžalovaný vedel, že R. J. chatku s pozemkom kúpil v júni 2014 za 12.000 €, keďže mu s daným prevodom osobne pomáhal. Obžalovaný vedel, že R. J. prišiel v minulosti o byt a že táto chatka bola jeho jediná strecha nad hlavou. V konaní bolo preukázané, že obžalovaný aktívne vystupoval (z čoho ho priamo usvedčujú spoluobžalovaný a svedkyňa R. a nepriamo aj svedkyňa F. a fakt, že jeho telefónne číslo bolo uvedené v inzeráte) pri predaji tých istých nehnuteľností o pol roka neskôr za menej ako polovicu pôvodnej kúpnej ceny, konkrétne za sumu 5.500 €. Že to bol obžalovaný, kto trval na vyplatení kúpnej ceny nie prevodom na účet, ale v hotovosti, aj z toho ho usvedčuje svedkyňa R.. Obžalovaný vedel, že ide o kúpnu cenu pre R. J. zjavne nevýhodnú, čo dokresľuje fakt, že tie isté nehnuteľnosti boli o dva mesiace neskôr predané opäť, tentokrát 4-krát drahšie, konkrétne za 20.000 €. Hoci obžalovaný vedel, že R. J. nemá kde hlavu zložiť, neodradil ho od podpisu kúpnej zmluvy dňa 5.1.2015, teda uprostred zimy, hoci kúpna zmluva o ďalšom užívaní chatky resp. jej odovzdaní neobsahovala žiadnu zmienku, vybavenie garsónky bolo v nedohľadne a R. J. skončil na ulici. Obžalovaný v kritickom čase vedel aj to, že mu K. J. dlhuje veľkú sumu peňazí, no napriek tomu neodradil R. J. od toho, aby K. J. aj on požičal svoje peniaze utŕžené za predaj týchto nehnuteľností do nejakého pochybného kšeftu. Dokonca podľa výpovede K. J. mu osobne priniesol peniaze práve obžalovaný, no nie celú kúpnu cenu, ale odovzdal mu len 4.000 €. Obžalovaný podľa vlastných slov nadiktoval K. J. uznanie dlhu v spise na č. I. 46, kde sa okrem iného spomína prepis garsónky do vlastníctva R. J., hoci obžalovaný vedel, že K. J. spomínanú garsónku nikdy nevlastnil. Navyše pre právnik s jeho skúsenosťami nebolo nič ľahšie, ako si túto skutočnosť preveriť na katastri nehnuteľností, keď si dal tú námahu a spomínanú garsónku bol spolu s nimi osobne pozrieť. Vedel teda, že legenda K. J. s garsónkou je vymyslená. Napriek tomu na údajnú ochranu R. J. nadiktoval K. J. uznanie dlhu, v ktorom sa tento zaviazal okrem iného k prepisu vlastníctva garsónky, ktorú nevlastnil. Nehovoriac o tom, že uznanie dlhu nemalo zákonom predpísané náležitosti, pričom je nepravdepodobné, že by právnik s takou dlhoročnou praxou akú mal obžalovaný, jedno korektné uznanie dlhu spísať nevedel. K. J. vo výpovedi potvrdil, že uznanie dlhu mal byť len papier, ktorý sa mal rozškľabať, že on dlhoval R. J. menej, pričom sumu 30.000 € vymyslel obžalovaný s tým, že sa aj tak vráti len to, čo sa požičalo a dodal, že nikdy nemal úmysel previesť na R. J. žiadnu garsónku, ktorá bola aj tak kamarátova, o čom obžalovaný vedel. K. J. tiež uviedol, že v tom čase potreboval peniaze, pričom práve obžalovaný mu povedal, že mu peniaze zoženie a prehovoril R. J. na predaj jeho chatky. O tom, že to bol primárne obžalovaný, ktorý

prehováral R. J. a na predaj chaty sa zdôveril R. J. aj svojej sestre C. F. s tým, že mu obžalovaný s K. J. sľubovali garsónku, na ktorú sa veľmi tešil. Z posudku znalca vyplynulo, že miera dobrovoľnosti, súhlasu poškodeného s predajom záhradnej chatky a zapožičaním peňazí z predaja K. J. bola silne podmienená prísľubom nádeje získania „garsónky“, ako aj postupného splácania zapožičanej čiastky. Keď R. J. ostal na ulici, tak tu garsónku u obžalovaného urgovala aj svedkyňa C. F., pričom obžalovaný aj ju opakovane zavádzal, že garsónka bude. Toto všetko sa udialo v situácii, kedy R. J. obžalovaného podľa záverov posudku, ale aj výpovede svedkyne C. F., považoval za priateľa, ktorý u neho vzhľadom k vzdelaniu požíval vysokú autoritu, ktorej bezvýhradne dôveroval.

Ak na základe vyššie uvedených faktov hodnotí zavinenie objektívny pozorovateľ, musí dospieť k jedinému záveru, že priamy úmysel podľa § 15 písmeno a) Trestného zákona obžalovaného spoločne s K. J. uviesť R. J. do omylu s cieľom sa na jeho úkor takto obohatiť, je nepochybne daný.

Správne okresný súd poukázal na to, že u spolupáchateľov sa nevyžaduje, aby každý spolupáchateľ sám vykonal celú objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Nebolo preto nutné, aby sa aj obžalovaný osobne obohatil na tomto podvode. Spolupáchateľstvo z hľadiska ust. § 20 Trestného zákona vyžaduje spoločné konanie a spoločný úmysel spáchať trestný čin, pričom spoločné konanie môže prebiehať nielen súčasne, ale aj postupne, pokiaľ na seba časovo nadväzuje a konanie každého spolupáchateľa je článkom reťaze spoločných činností, v ktorom predchádzajúca činnosť je bezprostrednou a nutnou súčasťou ďalšej činnosti, a takéto spoločné konanie smeruje k priamemu vykonaniu trestného činu a vo svojom celku tvorí jeho skutkovú podstatu. Pri spolupáchateľstve sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov, zahrnujúci tak ich spoločné konanie, ako aj spoločné spôsobenie následku - porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom. Spoločný úmysel nemožno stotožňovať s výslovnou dohodou páchatel'ov. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti stačí aj dohoda konkludentná. Každý zo spolupáchateľov si však musí uvedomovať, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu, resp. aspoň s tým byť uzrozumený.

Vyššie uvedené aspekty spolupáchateľstva plne dopadajú aj na posudzovaný prípad, kde konanie obžalovaného je článkom reťaze spoločných činností, v ktorom predchádzajúca činnosť je bezprostrednou a nutnou súčasťou ďalšej činnosti.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je ďalej zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Správne okresný súd ustálil, že skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno g) Trestného zákona. Pokiaľ ide o rozbor jednotlivých zákonných znakov skutkovej podstaty, tu krajský súd opätovne poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie okresného súdu bez potreby ho opakovať.

Celkovo podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Pokiaľ ide o postup podľa § 240 odsek 3 Trestného poriadku, kedy okresný súd odmietol vypočuť svedkov, ktorých výpovede navrhol prokurátor v obžalobe iba prečítať, ide o postup súladný s Trestným poriadkom. Pokiaľ obžalovaný trval na osobnom výsluchu týchto svedkov, tak po doručení obžaloby, v ktorej prokurátor navrhol predmetné výpovede len prečítať, to mal bez meškania oznámiť súdu. O tom bol riadne vo výzve poučený. Podľa názoru krajského súdu nenastala v konaní nová okolnosť, ktorá nebola obžalovanému v čase doručenia výzvy známa, kedy by tento postup nebolo možné uplatniť. Nakoniec to v odvolaní netvrdil ani samotný obžalovaný.

Pokiaľ ide namietaný znalecký posudok znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., znalca z odboru psychológia č. 57/2016 z 9. júna 2016, tento bol vypracovaný po začatí trestného stíhania. Pri jeho vypracovaní sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom a na hlavnom pojednávaní bol vykonaný zákonným spôsobom, keď bol so súhlasom strán prečítaný postupom podľa § 268 odsek 2 Trestného poriadku. Samotný fakt, že závery posudku svedčia v neprospech oboch obžalovaných neznamena, že ide o posudok nezákonný.

Pokiaľ ide o zvyšné odvolacie námietky obžalovaného, tieto súd v podstate len opakovaním obhajoby použitej v konaní pred okresným súdom, s ktorou sa okresný súd v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal. Bez nutnosti opakovania krajský súd na argumenty okresného súdu odkazuje a dodáva, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý

spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine za nedôvodné.

Keďže ale bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a krajský súd tento výrok nezrušil, postupom podľa § 317 odsek 2 Trestného poriadku preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a náhrade škody, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný konkrétne pochybenia nevytýkal, len všeobecne namietal nerešpektovanie ust. § 34 Trestného zákona upravujúceho zásady ukladania trestov.

Pri prieskume tohto výroku sa preto krajský súd zameril na všeobecné posúdenie zákonosti a primeranosti uloženého trestu, keďže chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania nezistil.

Vo všeobecnej rovine je k trestu potrebné zopakovať, že je právnym následkom trestného činu, preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Vychádzajúc z ust. § 34 odsek 1 Trestného zákona účelom samotného trestu je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov vyjadrujúc morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, pričom jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajú z ust. § 34 odsek 3, odsek 4 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy a skutočnosť, aby trest postihoval iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pokiaľ ide o konanie tomuto výroku predchádzajúce, okresný súd vykonal ohľadom tohto výroku dostatočné dokazovanie, pri ktorom postupoval v súlade s Trestným poriadkom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Pokiaľ ide o pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností u obžalovaného, okresný súd toto skúmal a správne ustálil absenciu oboch týchto okolností, čo aj náležite odôvodnil. S predmetnými argumentami sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Rovnako správne dospel okresný súd k záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, keďže súdený trestný čin spáchal vo viacčinnom súbehu s inými trestnými činmi, za ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1T/154/2013 zo 7. septembra 2015, právoplatným 14. novembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 4T/146/2015 z 24. apríla 2017, právoplatným 20. februára 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/46/2017 z toho istého dňa.

Rovnako správne okresný súd ustálil, že zo zbiehajúcich sa trestných činov je najprísnejšie trestný aktuálne súdený zločin podvodu podľa § 221 odsek 3 Trestného zákona so sadzbou trestu odňatia slobody 3 roky až 10 rokov, ktorú hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody bolo potrebné zvýšiť o 1/3 na 13 rokov a 4 mesiace pre aplikáciu ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona (tzv. asperačná zásada), keďže obžalovaný spáchal tromi samostatnými skutkami dva zločiny a jeden prečin.

Pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd správne obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže súhrnný trest nesmel byť miernejší, ako súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom.

Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu, krajský súd považoval okresným súdom vymieraný 6 (šesť) ročný nepodmienečný trest odňatia slobody za neprimerane prísny, najmä v kontexte s trestom, ktorý bol uložený spolupáchatel'ovi tejto trestnej činnosti K. J. pri rovnakom pomere poľahčujúcich a príťažujúcich okolností (§ 38 odsek 2 Trestného zákona). Je síce pravdou, že K. J. sa k trestnej činnosti priznal a pomohol usvedčiť aj obžalovaného, no trestnú činnosť neľutoval a navyše išlo o skúseného recidivistu, ktorý sa trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Napriek tomu mu bol

uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby 3 (tri) roky, navyše s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom. Okresný súd síce dôvodil, že u obžalovaného pri výmere trestu zohľadnil aj vyššiu mieru, akou jeho konanie prispelo k dokonaniu činu, čo možno označiť za správne, no ani to podľa názoru krajského súdu neodôvodňovalo takú výraznú diskrepanciu medzi uloženými trestami. Na uvedenom závere nič nemení ani fakt, že obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest celkovo za tri trestné činy, nakoľko za prvé dva z nich dostal nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby 3 (tri) roky. Pokiaľ ide o mieru účasti, netreba opomenúť fakt, že prvotný impulz vzišiel od K. J., ktorý potreboval peniaze na kšeft, že to bol on, kto zohnal garsónku, ktorú R. J. ukázali ako jeho budúce bývanie a bol to on, u koho peniaze z predaja nehnuteľností nakoniec aj skončili. Miera jeho účasti na skutku preto nebola vôbec zanedbateľná.

Neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok.

U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Prímesosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutým predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu (pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011).

Aplikujúc citované právne závery na posudzovaný prípad krajský súd obžalovanému znížil výmeru nepodmienečného trestu odňatia slobody o 1 (jeden) rok na 5 (päť) rokov. Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu zodpovedá kritériám stanoveným v ust. § 34 Trestného zákona a primeranejšie zohľadňuje mieru účasti obžalovaného na čine a spôsobený následok. Súčasne je aj trestom spravodlivým, ktorý v sebe obsahuje prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil podľa ust. § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

V rámci súhrnného trestu krajský súd obžalovanému uložil podľa § 61 odsek 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 2 (dva) roky, lebo takýto trest mu bol uložený už skorším rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 4T/146/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/46/2017 z 20. februára 2018 a nebránilo tomu ani ust. § 34 odsek 7 Trestného zákona.

Spolu s uložením súhrnného trestu krajský súd v zmysle ust. § 42 odsek 2 Trestného zákona obligatórne zrušil výroky o trestoch uložených obžalovanému skoršími rozsudkami opísanými v enunčiáte, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento rovnako ako výrok o treste nebol osobitným spôsobom napadnutý. Aj tento výrok ale krajský súd v zmysle ust. § 317 odsek 2 Trestného poriadku preskúmal a dospel k záveru, že je správny a zákonný. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Z prezentovaných dôvodov krajský súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e), odsek 3 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol spôsobom uvedeným v enunčiáte tohto rozsudku, pretože skutkové zistenia plynúce z dokazovania to umožňovali.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.